

Steinar Bragi. Högländet. Natur och Kultur.

Det sista jag läste innan jag somnade var "Högländet" av den isländske uppmärksammade författaren Steinar Bragi. Det var ett misstag. Berättelsen följde med in i nattens drömmar och jag vaknade i vargatimmen med ett djupt obehag. Inte ens Dantes trygga snusande vid fötterna lugnade mig. För "Högländet" är även hundarnas mardröm. Två par och en hund är på resa en dimmig natt mitt i Islands ensliga högländ. Två män som skott sig på landets våldsamma finansbubbla men som nu förlorat det mesta. De betar sig fortfarande som två alfahannar och mäter sina framgångar mot varandra. Nu ligger det mesta bakom dem. Två kvinnor som känner osäkerhet inför varandra och tveksamhet i sina fortsatta relationer till dessa män. Ändå gör de alla en utflykt som vore det vänner för livet. I dimman krockar de med ett hus och bilen demoleras. I huset bor en äldre butter kvinna och en förvirrad man. De får en fristad där över natten för att dagen efter söka sig vidare mot beboliga trakter.

Det är här mardrömmen börjar. Det äldre paret låser om huset som om en fara ruvar därute. Och trots enträgna försök kommer de fyra vännerna aldrig bort från gården. Hunden försvinner och gåtorna tätar kring det äldre paret och den hemlighet de döljer. Allt utvecklas till en handling som vi ofta möter den i våra nattliga drömmar. En växande skräck och en seghet i flykten, handlingskraften som aldrig blir av. Man sitter fast. Samtidigt fördjupas också berättelsen om de fyra vännernas livsöden och vad som en gång fört dem samman. Genom att berätta deras historia var för sig ökar Steinar Bragi dramatiken och komplexiteten. Alla sitter de fast i sin egen historia. Trots att hoten växer och dramat blir allt mer blodigt blir paren kvar vid gården. En efter en går de en våldsam och mycket blodig undergång till mötes. Detta är Islands Twin Peaks.

Ekonomisk girighet ställs mot naturens gåtfullhet. Ett brutalt möte mellan modern børsyra med habegär av lyx och flärd och de urgamla isländska sagorna. En thriller och ett relationsdrama så väl berättat att det är svårt lägga boken ifrån sig. Slutet mynnar ut i orgie av blod, eld och lemlästade kroppar. Kanske aningen för mycket och för mångtydigt. Men skitläskigt är det.

Jakob Carlander